

det var, der var intentionerne i lovgivningen oprindelig.

Jeg har det sådan, at på nogle punkter – i hvert fald når vi f.eks. snakker om børneopdragelse – går jeg ind for det princip, der hedder frihed under ansvar. Hvis ikke man lever op til det ansvar, man har, med den frihed, man har fået, så må der selvfølgelig gøres noget, så kan man selvfølgelig ikke bevare den frihed. Det er lige præcis det, der er sket i den her sag.

Kl. 15.05

Vi har en minister, der har frihed under ansvar til at fastsætte et godtgørelsesniveau på nogle bestemte præmisser. Beskæftigelsesministeren har overtrådt reglen for frihed under ansvar, og derfor bliver vi nødt til at sætte beskæftigelsesministeren under administration og sørge for, at det, der oprindelig blev vedtaget i et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter og den daværende arbejdsminister efter en forhandling, er det, der bliver gældende i dansk lovgivning. Bemyndigelsen har ministeren ikke formået at administrere, så den overholdt lovgivningen.

Derfor er det nødvendigt, at vi i dag vedtager en lov, som fratager ministeren den bemyndigelse, og derfor er det nødvendigt, at vi vedtager en lov, som baserer sig på det samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, som var baggrund for den oprindelige bekendtgørelse, og som fastlagde det godtgørelsesniveau, der er gældende i dag.

Der har fra nogle sider været rejst en påstand om, at der er et urimelig højt godtgørelsesniveau – urimelig højt. Tænk, at en arbejdsgiver, som overtræder lovgivningen, skal af med 5.000 kr. i godtgørelse! Det er et beløb, der er under halvdelen af, hvad en arbejdsløs skal betale for selv den mindste overtrædelse af en fuldstændig snæver og stram lovgivning. Det koster mere end dobbelt så meget for en arbejdsløs.

Jeg mener, at det godtgørelsesniveau, vi har i dag, ikke er for højt, måske snarere for lavt, men det er i hvert fald baseret på den aftale, der blev indgået mellem arbejdsmarkedets parter. Derfor skal vi bevare det, og derfor støtter Enhedslisten Socialdemokraternes forslag om at bevare godtgørelsesniveauet, som det er i dag. Og vi stemmer imod beskæftigelsesministerens forsøg på at takkes vennerne i Dansk Arbejdsgiverforening.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Ønsker ordføreren for forslagsstillerne af L 70 ordet, efter forretningsordenen? Ønsker beskæftigelsesministeren ordet?

Ordføreren for forslagsstillerne ønsker ikke ordet. Så er det beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg synes, at regeringen med sit forslag har ramt en fornuftig balance. Det er rigtigt, at vi nedsætter godtgørelsesniveauet, men det er jo ikke den fulde historie. Faktisk indebærer forslaget, at foreligger der skærpene omstændigheder, giver reglerne mulighed for, at domstolene kan udmåle en højere godtgørelse, for i de sager opereres der med en godtgørelsesramme på 20 ugers løn og ikke 13 ugers løn, som kan siges at være standardrammen.

Set med regeringens øjne kan det ikke være rimeligt, at en banal mangel eller fejl, der ikke har haft nogen reel betydning, skal kunne udløse en godtgørelse til lønmodtageren. Som retspraksis har udviklet sig, er det klart, at lønmodtagerne, hvis der opstår gnidninger i ansættelsesforholdet, meget ofte, hvis ikke altid, vil anføre, at ansættelsesbevisloven ikke er overholdt – og det er da et forsøg værd med de høje godtgørelser.

For lønmodtagere, der er organiserede, vil spørgsmålet utvivlsomt blive overvejet. Organisationer er nemlig forpligtet til at sikre, at medlemmerne får det bedst mulige resultat, hvis uenigheder mellem en arbejdsgiver og en lønmodtager udvikler sig til en egentlig sag. Overvejelser om ansættelsesbevisloven og dermed muligheden for at få en godtgørelse er selvfølgelig en del af den rådgivning, og det er i den forbindelse, at ordet pengemaskine er relevant, for der rejses jo sager, der alene vedrører formalia.

Derfor ser vi nu eksempler på sager, hvor det alene er den manglende iagttagelse af et af lovens oplysningskrav, som udløser godtgørelsen, uagtet at den manglende iagttagelse ikke konkret har givet anledning til en tvist.

Det seneste eksempel er en afgørelse afsagt den 26. september 2006 af Retten i Grindsted. Konkret var der tale om en lønmodtager, der blev mødt med et krav om at tilbagebetale overarbejdspenge. Lønmodtageren nedlagde påstand med krav om godtgørelse for for sent udleveret ansættelsesbevis. De faktiske omstændigheder var følgende: